

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 35:

Forslag til folketingsbeslutning om kommunal anvisningsret i pensionskassebyggeri.

Af Keld Albrechtsen (EL) m.fl.

(Fremsat 16/12 94).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Det fremsatte forslag fra Enhedslisten indebærer, at de regler, der gælder for den kommunale anvisningsret i det almennyttige boligbyggeri, skal udvides til også at omfatte pensionskassebyggeri.

Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at pensionskassebyggeri må siges at være støttet byggeri, som modtager offentligt tilskud i form af, at der er fradragsret for indbetalinger til pensionsopsparring og fritagelse for realrenteafgift. Forslagsstillerne finder det derfor rimeligt, at pensionskassebyggeri på linje med det almennyttige boligbyggeri deltager i løsningen af samfundsproblemer, herunder medvirker til, at bl.a. flygtninge og indvandrere får andre boligtilbud end lejligheder i almennyttige afdelinger med store sociale problemer.

Jeg vil gerne bemærke følgende til det af forslagsstillerne fremførte: Indledningsvis vil jeg gerne gøre opmærksom på, at boligbyggeriloven kun omfatter almennyttige boligselskaber, og at det derfor ikke er hensigtsmæssigt at optage en bestemmelse i denne lov om kommunal anvisningsret i pensionskassebyggeri. Endvidere må jeg gøre opmærksom på, at det næppe vil være hensigtsmæssigt kun at fastsætte regler for en del af de realrenteafgiftspligtige institutionelle investorer, idet forslagsstillerens argumentation om, at der er tale om investorer, der modtager en indirekte offentlig subsidiering, også omfatter andre investorer end pensionskasserne.

Den eksisterende lovgivning indeholder flere bestemmelser, der gør det muligt for kommunerne efter boligsociale kriterier at anvise til andre typer byggeri end det almennyttige boligbyggeri, hvilket jo også er forslagsstillerne bekendt, når man tænker tilbage på den debat, vi havde i afvigte uge vedrørende flygtninge.

Lejloven og boligreguleringsloven indeholder bestemmelser, der gør det muligt for kommunerne i ejendomme, hvor lejen er beregnet på grundlag af de særlige regler, der gælder fra 1. januar 1989 for indeksfinansieret boligbyggeri, at foretage boligsocial anvisning til hver 10. lejlighed, og bestemmelsen omfatter såvel private udlejningsejendomme som pensionskassebyggeri og andet boligbyggeri til udlejning, hvor ejeren er omfattet af bestemmelserne i realrenteafgiftsloven.

Endvidere giver lov om kommunal anvisningsret, der blev vedtaget af Folketinget i foråret 1994, kommunerne mulighed for at indgå aftale med ejerne af private udlejningsejendomme i kommunen om i 5 år at få anvisningsret til hver 4. ledige lejlighed mod at yde en godtgørelse til ejeren. Så vidt jeg er orienteret, har kommunerne dog hidtil ikke udnyttet denne mulighed for at løse deres boligsociale opgaver og i denne forbindelse bruge loven som et værktøj til at opnå en mere afbalanceret beboersammensætning i de enkelte ejendomme.

Jeg har i sidste uge holdt møde med organisationsrepræsentanterne for de institutionelle investorer med henblik på at sondere, i hvilket omfang disse investorer kan forventes at være velvilligt indstillet over for at medvirke til en løsning af bl.a. boligsociale problemer. Jeg kan i den forbindelse nævne, at i hvert tilfælde én pensionskasse allerede havde en aftale med Dansk Flygtningehjælp, hvilket jeg selvfølgelig har mærket mig.

Det, jeg aftalte med disse investorer, er for det første at få en opgørelse over antallet af lejligheder dels i de ejendomme, de har bygget, dels i deres nybyggeri. Ud fra disse betragtninger finder jeg det for det første ønskeligt at få konstateret, om der ad frivillighedens vej kan laves en aftale med disse pensionskasser om at stille lejligheder til rådigheder, før jeg må overveje at bruge andre muligheder.

I den forbindelse vil jeg understrege – og jeg tror også, det var det, der blev tilkendegivet af hr. Keld Albrechtsen i sidste uge – at vi skal bruge de instrumenter, vi har, altså animere kommunerne til at gå i gang med at benytte deres anvisningsmuligheder stærkere, end de gør. Vi skal altså køre et parallelt forløb: 1. Få kommunerne til at intensivere deres muligheder. 2. Føre forhandlinger med pensionskasserne for at se, hvor langt vi kan nå ad denne vej.

Jeg mener altså ikke, det er tidspunktet at gå ind i overvejelser om, hvordan vi skal gøre det